

Список використаних джерел:

1. Лола В. Г. Становлення поняття «технологічна культура» / В. Г. Лола // Матеріали регіональної науково-практичної конференції «Другий всеукраїнський з'їзд працівників освіти і питання підготовки вчителя сучасної школи». – Бердянськ : БДПУ, 2002. – С. 102–107.
2. Пехота О. Формування технологічної культури сучасного викладача як складової його педагогічної майстерності / О. Пехота // Естетика і етика педагогічної дії. – 2012. – Вип. 3. – С. 165–180.
3. Ткачук С. І. Генезис поняття «технологічна культура» / С. І. Ткачук // Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини. – Умань, 2011. – Частина І. – С. 245–253.

Інна Груця

Науковий керівник: к. п. н. Резніченко І. Г.

**ВПЛИВ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ
НА ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ**

Проблема підготовки майбутнього вчителя на сьогоднішній день є відкритою для наукового дослідження, а тому досить актуальною. Одним із стратегічним завдань вищої освіти, відповідно до Програми розвитку освіти в Україні на ХХІ століття є досягнення нового рівня мобільності та професійно-практичної підготовки фахівців. Адже пріоритетна мета вищої освіти – це підготувати конкурентоспроможного фахівця на ринку праці у будь якій сфері діяльності.

Головними напрямками розвитку та застосування інноваційних технологій в освіті є розробка інтенсивних методів навчання, різноманітних програм системи модульного навчання; науково-методичного, технічного забезпечення навчального процесу; методик діагностики навчальних досягнень учнів тощо.

Як стверджує Л. А. Дудко: «Сучасні технології підготовки конкурентоспроможного спеціаліста вимагають моделювання особи студента як майбутнього професіонала. Це допоможе не лише визначити інваріантні, ідеалізовані параметри особи та професійної діяльності спеціаліста, а й простежити процес його особистісного формування. Основним критерієм моделювання діяльності конкурентоспроможного спеціаліста є професійна готовність до своєї діяльності, яка виступає інтегративним показником особи і об'єднує в собі мотиваційно-ціннісне ставлення до професії і володіння елементами діяльності на раціональному рівні. Традиційні методи навчання неефективні, необхідно змінити акценти у навчальному процесі і будувати його з врахуванням індивідуальних запитів і можливостей тих, хто набуває знань. Із об'єкта навчання вони

повинні стати суб'єктами діяльності» [1, с. 2].

Проблему підготовки майбутнього вчителя розглядали широке коло вчених у різноманітних аспектах. Масштабніше коло питань і проблем загально-педагогічної підготовки вчителів розкрито у працях В. Андрущенко, М. Богданової, І. Зязюна, Л. Савенкової та ін.

Термін «технологія» (від гр. *techne* – мистецтво, майстерність; *logos* – наука), з точки зору педагогіки – це конкретний спосіб здійснення навчання на основі застосування певного засобу, тобто пошук відповіді на запитання «Як навчати?» і «За допомогою чого навчати?». Технологія навчання чітко визначає мету, окреслює набір засобів чи характеризує основний засіб здійснення навчання та визначає послідовні етапи. Технологія навчання має бути легко відтворювана, алгоритмізована, проста у застосуванні. У сучасній педагогічній теорії визначають педагогічні, освітні, навчальні, виховні технології [2, с. 113]. Технологію як форму навчального процесу у своїх працях розглядали О. Бойцун, О. Харченко, В. Шаталов, В. Штейнберг і п.

Інноваційні технології – це цілеспрямований системний набір прийомів, засобів організації навчальної діяльності, що охоплює весь процес навчання від визначення мети до одержання результатів [4].

Впровадження інноваційних технологій для підготовки майбутнього вчителя є досить важливим пріоритетним напрямком розвитку освіти, тому що ХХІ століття – це час технологічного прогресу, де молодь орієнтується на технологічні можливості цього часу для максимального використання їх на свою користь.

Вчитель – це та зв'язна ланка між трудовою діяльністю і учнем, за допомогою якого учень отримує інформацію, яку повинен використати в майбутній професійній діяльності. Підготовка майбутнього вчителя з впровадження інноваційних технологій, дасть новий поштовх в освіті, тому що це той вплив який буде ефективний і в навчальному процесі і в професійній діяльності, тому що зараз весь світ побудований на інноваційних технологіях і з часом вони не втратять актуальності.

Г. І. Коберник говорить: «Формування у студентів готовності до інноваційної діяльності передбачає, перш за все, глибоке вивчення теоретичних питань удосконалення навчально-виховного процесу, позитивних сторін педагогічних теорій, ідей та технологій, які вже досліджувалися і упроваджувалися у педагогічну практику. Тільки на основі ґрунтовної роботи щодо вивчення фундаментальних педагогічних теорій і технологій, осмислення механізму їх упровадження є можливість підвищити рівень підготовки майбутніх учителів до інноваційної діяльності у сфері навчання й виховання» [3].

Отже, можемо стверджувати, що вплив інноваційних технологій навчання на підготовку майбутнього вчителя є закономірним явищем підвищення якості навчального процесу. На разі інноваційні технології навчання виступають як шлях для вирішення будь яких навчальних проблем, які безумовно постають під час професійної діяльності учителя.

Список використаних джерел:

1. Дудко Л. А. Роль інноваційних педагогічних технологій у становленні конкурентоспроможних спеціалістів / Л. А. Дудко // Мультиверсум. Філософський альманах. – К. : Центр культури. – 2004. – № 39. – С. 1–4.
2. Гайдур М. І. Підготовка майбутніх вчителів до організації навчально - пізнавальної діяльності молодших школярів в умовах інформаційного середовища : дис. кандидата пед. наук : 13.00.04 / Михайло Іванович Гайдур. – Ялта, 2010. – 278 с.
3. Коберник О. М. Підготовка майбутніх учителів до інноваційної педагогічної діяльності [Електронний ресурс] / О. М. Коберник, Г. І. Коберник. – Режим доступу : <http://studentam.net.ua>.
4. Інноваційні технології у педагогіці [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.textreferat.com/referat-12401.html>

Євгеній Гуменюк

Науковий керівник: к. і. н., доц. Барвінок О. В.

«ЗАЛІЗНА ФРАУ» В ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ПРЕСІ

Хто ж така Ангела Меркель? Хто є тією, що пройшла нелегкий шлях від *DasMadchen*– дівчинки, як її називав канцлер Гельмут Коль, коли вона працювала в нього, до *Machfrau*– владної жінки, яка зуміла дійти до вершин, «будучи зайвою людиною в світі чоловіків», і тепер насолоджується своєю популярністю?

Її називають «найнебезпечнішим лідером Європи», «залізною фрау». В пресі та медіа можливо побачити досить різні думки про неї. Взяти хоча б відомі еталони – «The Guardian», «Forbes», «Financial Times», «Deutsche Welle», «The economist», де пишуть про всіх відомих політиків. Звісно, не суперечливий «портрет» канцлера Німеччини в масиві різних статей в пресі виокремити не можливо, тому і слід розглядати її через призму різних інформаційних джерел. Адже саме в сучасних засобах масової інформації можливо дізнатись про сучасних політиків.

У статті Квентіна Піла «Angela Merkel: A woman of power» відомої газети «Financial Times», подається досить яскрава характеристика канцлера. Жінка, яку «в усьому світі вважають уособленням німецької дисципліни», колишній учений, дочка протестантського священика, яка отримала своє виховання у часи комуністичної Східної Німеччини. Вона має вплив не лише в Німеччині, а й в усій Європі, хоч в деяких країнах таких як Греція, Португалія та Іспанія її зображають у вигляді нациста. Та й у Франції вона чи не популярніша за місцевих політиків. «Вона має дуже сухе почуття гумору, – каже її біограф Маргарет Хекел. – У приватній розмові вона може бути дуже веселою. Вона може самотійно розважити цілу кімнату гостей» [1].